

sayıeksi oniki-eylül¹⁷

paha biçilemez

fütursuz

fanzin

ralulofed ucununos

sonuncu defolular

müşkülpesent taraflarınıza taraf
olmaya geliyoruz

yazdığınız yazdığınızı sandığınız
ve adına yeraltı dediğiniz
fanzinlerin sayfaları kadar
inceltmeye geliyoruz ruhlarınızı

ruh demişken

ruhunuz yeraltına musalla taşı bile olamayacak kadar kaliteli
yeraltından değil madenin keşfedilmediği işlenmeye yüz tuttuğu
münferit diplerden geliyoruz

binevâ küflü yazılarınıza zeytinyağı dökmeye
geliyoruz

çoğunluğumuza azınlık katmaya yeki değil hiçliği saymayı
unutarak geliyoruz

sırtımızdan düşen bin parçayla geliyoruz

merdivenleri çamurlu ayaklarıyla tırmanmayı topluma biat etmiş
rutubetli kafaların nemli sözlerine tapan onu yaşantı öncülü
sayan varsayımlarınızı varlığınıza armağan etmeye geliyoruz

peki niye yazıyoruz

iyiyi rahatsız etmek kötüyü haklı kılmak için yazıyoruz yok
etmek çok etmek için yazıyoruz

iğrençliğin değerine değer katmak klişeleri yıkmak bombalamak
için yazıyoruz

yeni yeraltı edebiyatını inşa etmek için sözü ve dinamitleri
ortak vakitte fitillemek için yazıyoruz yıkmak ve yerine
yenisini koymak için

bozmak dağıtmak çürütmek için yazıyoruz

çıkın şu aralıktan görmüyor musunuz

yazıyoruz

neyse defolu öncüllerimiz

kuralsızlığı demirbaş kural kabul eder

güzelliğin sadelikte gizlendiğini düşünür

büyük harfi dışlar bünyesinde barındırmaz

*sonuncusu olan bu ebedi topluluk bugüne ve yarına tepki
düne olan saygısıyla saygı duyulmayı bekler*

sonuncu defolu okunduğunda kendini bulan herkesindir

ölçsüzlüğü öncül kılar kafiyeyi duyguda besler

şair anlatılanı değil anlayanını hedefler

soyut nesnelere canlılık katar

*kendinden bir şeyler barındırdığını düşündüğü her konu
hakkında mutlaka bir söylemi vardır*

peki neden sonuncu defolular

*her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi sonuncu defoluyu
sonuncu defolu yapan geçmişe tepki değil saygı günümüzde
şairliğin adını kirletmiş kimlik şairlere dur demeye geldik ve
hatta kimliksizlere kimlik kazandırmaya çivisi çıkmış dünyanın
defosunu yapmaya geldik içimize attığımız yutkunduğumuz yırtık
cümlelerimize yaptığımız defoları anlatan ve katili olduğumuz
harflerin anısına kurulan bu ebedi hareketin özgür düşünebilen
kimselere ihtiyacı vardır bizim değil sözün özü bu akım onu
üstlenen sırtlayan herkesindir şimdilik bu kadar yeterli en
kısa zamanda buluşabilmek dileğiyle*

doğru üzerine

derler ki
iki insan bir noktaya bakar durursa
o iki insanın kendi baktığı doğru gelir
aklın ruha sığdıramadığı bir masaldır bu
anlamlandıramadığım her doğru
kim tarafından doğru kılınıyor bilemiyorum
bütünü yanlış ve yalnızlıktan çizilmiş bir doğrunun
çocukluğumdan miras kaldığı doğrudur
dođrulan her eğri
acaba doğru mudur
bilemem
biz şarap icad olunmadan önce de sarhoş olanlardandık
şarap bahanemizdi
sarhoş falan değildik

burakakkaya

bir

sonra seni göğüs
kafesimde uyutup

nefesime kokunu
asacağım

yıldızlar kaymaz
sevgilim inanma

ama annem sahidem öldü

bunu çocuk kalbim gördü benim
düşerken kanayan dizlerini öperim senin
biraz ağlamak istermisin
omuzlarım müsait
hadi bana gül de
amaama öp öyle
sonra biraz kirpiklerine uzanacağım
biraz dudaklarına şiir ısmarlayacağım
müsadenvarmı
hadi bana gel de
gelirim

*bir kısmı hep
karanlıkta*

ve kökler feda etti kendini
tohumu ışığı görebilsin diye
kimdi suçlu
tohumun güneşi görebilme umudu
mu
yoksa
kökü karanlığa terk eden güneş
mi
bir suçlu arıyorsak suçlu sensin
tohumu sen ekmedin mi

böyle olacağını biliyordun

bir kısmı hep karanlıkta kalır diğer kısmı için

rümeysakablan

kaygı bildirisi

yine karardı ufuk çizgileri
kapkara akbabalar için ziyafet vakti
benimse izledikçe iştahım kabarıyor
kükrüyorum arşa

akşamları bir hüzün bir ağırlık çöküyor
aşağımdan yukarı
belki de haklılar
vakitle mukayyet ömür
vakitten mutlak hayaller
her yere düşüp tekrar kalktığında güneş
tahtadan tek odalı evimize
ve toprak altındaki bahçemize
özlemimiz artıyor
nazım hikmetin şöyle söylediğini duymuştum
insanöleceğini bile bile nasıl yaşar
ya delirir ya da öleceğini unuttur
240 aylık taksitler
100 yıllık vaatler
70 yaşında emeklilik
hakikaten unutturuyorlar ölümü
bıktım tüm bu karmaşalardan
neden balinalar havuzlarda
koca yük gemileri mesela
ne arar göletlerde
halbuki bu hayat denilen
bir kundaktan diğer bir kundağa yolculuk

*daha acı olan
üzerine*

aslında ey
kardeşlerim

en acı olan şey onu
kaybetmek değildi

onu kaybettikten
sonra zamanla

bu tarifi mümkün olmayan acının da
her şey gibi azalıp ince bir sızı gibi
eski bir hatıra gibi
belki zamanında diline dolanmış bir şarkı gibi
öyle arada bir aklına gelecek olmasaydı
kapatın şimdi gözlerinizive en sevdiğiniz insanın sizi terk
edişinihayal edin
size el sallıyor uzaktan ve gidiyor
ama gidiyor
o an kalemimin tarif edemeyeceği bir acı
insanın anlamlandıramadığı bir yumru çöküyor boğazına
ama daha acısı var
beyninin bir kenarı çok kısık bir sesle diyor ki
elbet bir gün gelecek ve bu acı dinecekbitmese de azalacak
oysa senin gidişine bir ömür boyu yas gerekirdi
senin beni terk etmenden daha acı bir şey varsa
benim seni yavaş yavaş unutmaya başlamış olmamdır
ustaya buradan selam olsun
onunda dediği gibiaşağılık insanoğlu
her şeye alışır
vesselam
hadi bir sigara daha yakalım

tıraş

berber amca
bu sefer
saçımı havalı yap
ki kızlar hasta olsun
şöyle bir iç çeksin hepsi
beni görünce
dört dönsünler etrafımda
mektuplar gelsin evime
sen saçımı havalı yap
çok havalı
anneme de bir şey deme

fikrimden geceler
yatabilmirem demiş şair
beni anlatmış kendime
demek yaşantılar hep
benzermiş
benzersiz senelerce lakin
benim elimde ecnebi gazozu
varken
ve keyfim yerindeyken
ve sırtım pekken
ve karnım tokken
ve insanların benim
halimde olduğu zamanlar

insanların şükür namazları kıldığı görülüyorken

ben kalkıp haşa

fikrimden geceler yatabilmirem diyorum

küstahlık efendim

apaçık ve düpedüz

küstahlık bu

affına sığınırım

balta

şiiir mahalli

ilk tanığı şiiirin
faili gibidir bir cinayetin
mutlaka döner bir gün
şiiir mahalline

özhan bakadur

hiçbir şeyin mümkün olmadığı sabahlar

hiçbir şeyin mümkün olmadığı sabahlara uyanmak istiyorum

günaydın kelimesinin olmadığı sabahlara

sahil kasabasında boşlukta duran beyaz yatakta anadan üryan
yanımda yatan kadının ayaklarını severek uyanmak istiyorum

kadının değerli olduğu bir gökyüzünde hiçbir hayalin gerçek
olmayacağı sabahlara

hiç kimsenin ölemediği ve yaşayamadığı elma ağaçlarının
arasında uyanmak istiyorum

yılanlarla sohbet edilen kuzularla kahvaltı yapılan
sardunyaların kuruduğu sabahlara

güçsüz

ezilmiş

adalet arayan

vicdanlıraskalnikov ile eşitsizliklere

raskalnikovsendromuna tutulan tutuşmuş sabahlara

zamanın anlamı olmayan

yaşamının boşluğunda kalmış sabahlara

günaydını çok gören sabahlara

soyunan kadının gözlerine

sadece gözlerine

hiçbir güzelliğin olmadığı çirkin sabahlara

hiçbir şeyin mümkün olmadığı sabahlara

bu saatten sonra tülây geri dön desem de dönmeyeceksin
biliyorum
çünkü adın tülây değil
acıbi gerçek işte
ben de bağırmıyorum sevgilim
az önce üç yumurta yedim
yumurta sese iyi gelir diyorlar
ama ben pişirip yedim sadece karnım doydu
üstüne de pulbiber attım
boğazım yandı ondan bağıramam
sen de duyamazsın ki artık uzaklardasın
gitmeden açtığın göynümün orta yerindeki çukur
ki bir belediyeye ayitdir değil
peyderpey kırık kalpler bankası
dokuz beş arası uğra
kefilsizkırediverecem sana
sen güle güle
ben ağlaya güle
bişeylere temas edip yozlaşan
yozlaştıkça saydamlaşan
saydamlaştıkça sertleşen sertleştikçe
sağduyudan girip solduyudan çıkan
cigaradan önce yanıp
o bitmeden biten
herkeseherşeye selam
şiyir çalışamadığım için
ihate me

leyla ile mecnun geri dönme

ağzımı açmadığımda beni anlayamadığınız için nefret edeceğim
sizden

kalbimi çürüten bu ruhsuz davranışlarınıza ayak uydurmayacağım
kaçışım yok biliyorum

umurumda değil yine de yaşadığınız bu iğrenç hayat
tüm cesaretimle göğüs gereceğim korkudan nefesinizi kesen
göz pınarlarınızı sırlıslıklam yapan yüce duygulara
hayır

sahipleneceğim onları en derin kâbuslarda bile
ölümün ihtişamlı ve ulaşılmaz yolunda kaybeden ben olacağım
sizden daha az kaybetmeyeceğim hiçbir şeyi aslında
ama en azından damarlarımızda ki o rezil kanı hiçe sayarak
kaybedeceğim

kendinizi avuttuğunuz o kanı asla
asla ve asla kabul etmiyorum

yer altının en loş ışıklarında korkunuz ele geçirecek
vicdanınızı

asil sandığınız damarlarınızı çürütecek acılarınız
istemeyerek umut edeceksiniz gökyüzündeki kırmızılık tüm
ruhunuzu sarıp sarmalasin diye

peki ya ben ne yapacağım

korkmayın dostlar

ben yanı başınızdayım

görmüyor musunuz beni

görmezsiniz tabi

o köpeklere bile verilmeyecek bedeniniz bencilliğinizden
çürümüş

gözleriniz kendi varlığınızla kör olmuş

görmeyi unutmuş acı çeken insanları

görmeyin be dostlar

görseniz ne olacak

ama şunu bilin

acıdan kıvransam da

en ufak kuşu bile doyuramayacak umut kırıntısı kalmasa da
içimde

korksam da sizden kaçmaktan güleceğim yanınızda en umutsuz
zamanlarınızda

minik

sonbahar ardından gelen güneş
üryan bir kadının hasreti gibi
içime doldurduğun nefes
merhaba çığlıklarıyla seslenen bakkal hasan gibi herkes
bir tek sen huzursun
bir tek sen

efdâl

zölfüm

her nefeste yanıyor boğazım
sanki bir işkenceye tabi yaşam
ne güldüğüm günler aklımda ne hüzün
sade yaprak dökümünden kalan humus mevsimi tadında
geri kazanılmaya çalışılan yokluktan ibaret
şimdi iki yol var diyorlar önümde
hangisinden gidersem kazanırmışım gibi
zölfüm bile inanmıştı buna
gittiği yolu göremeden düşü verdin zölfüm
aydınlık deyip koşturdun oradan oraya
bir nefesle kalkamadan yığıldın yere alpleri kıskandırdın
oysameşgalin umutlarınla beslediğin hayallerindi
aklına gelmezdi zölfümün gayesiz seyyah olacağından
şimdi kalkmış iki yol var dersina
var git sen kendi yoluna herkes gibi
ben zölfümle beyaz giyindim

osman keskin

kan ve mürekkep lekesi

çarşafım kan ve mürekkep lekesi oldu

geçmeyen günlerimi

başka bir periyotta çoktan kaybolup gitmiş saatlerimi
açıklayan kelimeler bunlar

sol gözünden yastığına doğru bir şehir yükselirken yazılan
kelimeler

engel olamadığın ve seni uyutmayan o baş ağrılarına benzer
gecenin en kör noktasının radikalliğiyle atlar pencereden
pencerenden ölü kadınlar atlar

her gün bin bir ıstırap ve hezimetle doğurduğun kadınlar birer
birer atlar pencerelerden

bunlar pembe panjurlu pencereler değil

çünkü bu kadınların ellerine kan ve mürekkep lekesi
bulaşmıştır

bu kadınlar binlerce ölü çocuk doğurur her gece

ve babaları ölü çocukların ellerinden tutup nüfusa yazdırmaya
gider

bu kadınlar savaşırken güzellerdir

kan ve mürekkebiyle

zeynep terzi

kendi kendisiyle yetinme

krallar hiçbir şeyimi almazlarsa bana çok şey vermiş olurlar
hiçbir kötülük etmezlerse yeterince iyilik etmiş sayılırlar
bana

bütün istediğim budur onlardan

ama nasıl şükrediyorum tanrıya

varımı yoğumu bana aracısız vermiş

beni yalnız kendisine borçlu kılmış olduğu için

nasıl yalvarıyorum ona gece gündüz beni hiçbir zaman

kimseye karşı ağır bir minnet altına sokmasın diye

ne mutlu bir özgürlükle bunca zaman yaşadım

onunla bitsin ömrüm

bütün çabam kimseye muhtaç olmadan yaşamak

*in me omnisspesestmihi**

michael de montaigne

ŕiir yazın

yazinyollayin@gmail.comveya@futuresuzfanzin